

jeg synes egentlig ikke, der er nogen Grund dertil. Jeg taler ikke om de Tilfælde, hvor det drejer sig om Børn under en vis Alder, men jeg indser ikke, hvorfor vi overfor Forældrene eller dem, som er i Forældres Sted, skal nedsætte Straffen. Det er altsaa i Forhold til den nuværende Straffelov, Justitsministeren nedsætter Straffen. Jeg har ikke set nogen Dom, som har virket stødende paa mig, i de Tilfælde, hvor det drejede sig om virkelig Blodskam. Den nugældende Straffelov tager en hel Del Tilfælde med, som ikke er virkelig Blodskam, og som ikke vil være det for Fremtiden ifølge den Ægteskabslov, vi har faaet, for dér er de Tilfælde holdt ude. Men naar vi tager de egentlige Blodskamstilfælde, staar jeg noget uforstaaende overfor, hvorfor Ministeren har sat Straffen ned for Forældrene. Den nugældende Straffelov har, som jeg sagde, efter min Mening ikke medført for strenge Straffe paa dette Omraade, og naar Kommissionen oven i Købet har holdt paa strengere Straffe end Ministeren, ser jeg ingen Grund til, at vi skulde nedsætte Straffen. Jeg vil bede om, at Straffen paa det Punkt ikke bliver mildere end efter de Forslag, der har været fremme.

Jeg gaar saa over til at tale om Forbrydelser mod den enkelte. De Forbrydelser, det her navnlig drejer sig om, er — for at nævne et Par vigtige Grupper, der er selvfølgelig flere — Voldsforbrydelserne og alle Berigelsesforbrydelserne.

Ser vi da først paa Kønforbrydelserne, derunder selvfølgelig ogsaa de Kønforbrydelser, der er forbundet med Vold, opstaar der straks ved § 218 det Spørgsmaal, om man skal tage det Tilfælde med ind under Begrebet Voldtægt, at en Mand tvinger sin Kone til Samleje, eller om det skal holdes udenfor. Ministeren er gaaet den Vej at medtage dette Tilfælde. Saaledes som Bestemmelsen er formuleret, kommer man imidlertid efter min Mening ud i Forhold, som ikke kan billiges; der maa i hvert Fald ske Ændringer i Formuleringen. Sagen er nemlig den, at hvis en Mand voldtager en ugift Kvinde, er der den Mulighed for Straffrihed, at han indgaar Ægteskab med vedkommende; hvis det derimod er Mandens Kone, det drejer sig om, bliver der ingen Mulighed for Straffrihed. Det er derfor et Spørgsmaal, om man skal tage det Tilfælde med eller ikke. Jeg forstaar Ministerens Synspunkt, som er det, at Kvinden skal beskyttes, men Spørgsmaalet er, om en saadan Lovbestemmelse i Virkeligheden beskytter Kvinden, og om den behøves. Jeg for mit Ved-

kommende tror ikke, den behøves, idet Hustruen er beskyttet gennem de Paragraffer, der handler om ulovlig Tvang; ogsaa efter disse Paragraffer kan der idømmes en meget streng Straf. Allerede af den Grund tror jeg altsaa ikke, Bestemmelsen er nødvendig; men dertil kommer, at en Hustru, som bliver behandlet paa den Maade, har Lov til at forlade sin Mand, hun kan forlange Separation og eventuelt Skilsmisse. Naar man i Forvejen har disse Bestemmelser, synes jeg ikke, vi skal tage dette Tilfælde med ind under § 218. Man kan saa spørge: Ja, men skader det noget at tage dem med her? Ja, det er det, jeg tror, det gør. Jeg tror, at de Mennesker, som har meget med Skilsmissesager at gøre, vil sige: Det gaar ikke. Jeg haaber, at vi ved Forhandlingerne i Udvalget kan naa til dette Standpunkt. Naar to Ægtefæller skal skilles, ser man jo ofte, hvordan de hver for sig i deres Iver for at forsvare sig selv og angribe den anden kan blive aldeles ophidsede og drage den Slags Ting frem, og jeg tror, det er farligt, at den Slags Forhold drages frem under en kriminel Sag. Vi har sikkert angaaende dette Punkt tilstrækkelig Lovgivning i Voldsparagrafferne og Skilsmisseparagrafferne. Endelig skal jeg endnu nævne, at det jo er saa overmaade vanskeligt overhovedet at bevise et saadant Forhold. Ved Voldtægtsforbrydelser i øvrigt kan der dog oplyses noget, f. Eks. at Manden er brudt ind i et Hus, eller der kan foreligge andre ydre Kriterier, som kan støtte Formodningen om Voldtægt, men intet af dette foreligger, naar det er Hustruen, det drejer sig om. Jeg forstaar, som sagt, den gode Hensigt med Bestemmelsen, men jeg tror, det er at skyde over Maalet at medtage den, og jeg mener som tidligere nævnt, at Hustruen er tilstrækkeligt beskyttet — rent bortset fra, at Bestemmelsen her slet ikke vil være nogen Beskyttelse, men vil blive det modsatte, fordi den under Skilsmissesager, og det er jo dér, et saadant Tilfælde kommer frem, vil medføre en Fremhæven af saadanne Forhold. Den højtærede Justitsminister vil rimeligvis sige, at man kan jo lade være med at anlægge kriminel Sag i disse Tilfælde, man behøver ikke at gaa til Politiet. Ja, jeg vilde ogsaa ønske, at man i stor Udstrækning vilde undgaa at lade det komme til kriminel Sag. Jeg har ikke noget imod, at Statsadvokaten eller Politiet i saadanne Tilfælde overskrider deres Kompetence og siger: Vi maa virkelig ikke være for strenge, vi maa se at faa de Sager til Side, vi har jo Paragrafferne om